

[N. P. Nielsen.]

får betydning for de mindre bryggerier. Den højtærede minister oplyste, at disse lettelser udgør et beløb, der ligger omkring 13 mill. kr.

Af betydning er også forhøjelsen af skatten på glødelamper fra 30 til 50 øre — sikringer beskattes med 10 øre —, medens man til gengæld er gået bort fra de hidtidige afgifter på lysekroner og lamper. Det kan diskuteres, om det er demokratisk, det, der her er sket, jeg kan ikke se det, men når man i det andet høje ting er blevet enig om, at det skal være netop således, skal jeg ikke kritisere det.

De spørgsmål, der har været drøftet i udvalget i det andet høje ting, må selvfølgelig også ses, det skal indrømmes, i en større forbindelse. Det var ikke alene disse afgifter, der var tale om, men også andre problemer, f. eks. spørgsmålet om en kornlov og meget andet, og det resultat, man her er nået til, er, som sagt, hvad der har været opnåeligt under de rådende politiske forhold.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale de to lovforslag til hurtig og velvillig behandling.

Villemoes: Jeg er enig med det ærede medlem hr. N. P. Nielsen i hans slutbetragtninger, og jeg kan fuldtud på landstingets venstres vegne acceptere de lovforslag, som den højtærede finansminister har forelagt.

Da jeg kom ind i landstinget for nogle og tyve år siden, da finansministeren hed Neergaard og finansloven vistnok havde en balance på 336 mill. kr., sagde man, at det var en forfærdelig finansminister, og man har sagt om alle senere finansministre, at de ikke kunne få penge nok. Nu er vi altså kommet så vidt i 1952, at vor samlede skatteudskrivning ligger på mellem $2\frac{1}{2}$ og 3 milliarder kr., hvoraf mellem $1\frac{1}{2}$ og 2 milliarder kr. hidrører fra de indirekte skatter.

Vi vedtager hvert år i rigsdagen en række udgiftslove, og ethvert ansvarsbevidst medlem må være klar over, at når man har vedtaget udgiftslove, skal der også ved skatte-love skaffes dækning for udgifterne, fordi vi ønsker orden i Danmarks finanser. Vi må sætte stævne efter evne og ikke bruge flere penge end nødvendigt; men de udgifter, som et flertal på rigsdagen har bevilget, må det samme flertal sørge for at der kommer dækning for.

Der er mange ting, jeg ligesom den foregående ærede taler kunne have ønsket

anderledes, men man kan ikke få alle sine ønsker opfyldt. Jeg kan sige rent ud, at det ville ikke have generet mig det mindste, om cigaretterne var steget 1 øre; det er en vare, der aldrig har været brugt så meget af som på nuværende tidspunkt. Jeg ønsker selvfølgelig ikke, at småglæder skal tages fra samtlige borgere i landet, men cigaret-afgiften giver penge i kassen, og jeg foretrækker en merafgift på 1 øre pr. cigaret — det ville blive mindst 40 mill. kr. med det nuværende forbrug — fremfor nogle af de mindre forbrugsafgifter, der hver især virker som et lille nålestik.

Jeg er også ked af, at man — de høje skatter taget i betragtning — mener at have råd til at nedsætte brødpriisen til langt under halvdelen og til betydeligt under brødets opfodringsværdi til svin og heste. Udgifterne til tilskud til billiggørelse af mælk og rugbrød løber op til, jeg tror det var 136 mill. kr. Det er jo et voldsomt tal og også en ret betydelig procentdel af hele vort statsbudget, men en sådan ordning ønsker jo et flertal på rigsdagen gennemført, og den ordning, der er truffet aftale om mellem partierne, kan jeg på landstingets venstres vegne anbefale at stemme for.

Jeg forstår ikke den højere visdom i, at man i det andet høje ting har fundet på ordningen med den store nedsættelse af hektoliterafgiften på det stærke øl, men det må vi nu acceptere. De tre store bryggerier, der brygger stærkt øl, Carlsberg, Tuborg og Stjernen, er selvfølgelig meget samfundsbevarende virksomheder, og de skulle selvfølgelig nødig gå fallit, det kunne man ikke så godt have i Danmark. Jeg anbefaler som sagt de to lovforslag til videre fremme og senere vedtagelse i det høje ting.

Malechau: Det ærede medlem hr. Villemoes sagde, at han ikke havde noget imod, at cigaretprisen blev forhøjet lidt ved denne lejlighed. Når man skal udtale sine personlige ønsker, havde jeg heller ikke haft noget imod, at ølprisen var blevet sat op — jeg drikker nemlig ikke øl. Men når jeg skal se sagligt på sagen, har jeg ikke mange bemærkninger at gøre til de foreliggende lovforslag. Forlængelsen af begge disse love er jo et led i det forlig, der er indgået mellem partierne, og derfor er der ingen anledning til nu at fordybe sig i enkeltheder i forslagene, der har været genstand for en lang og indgående behandling i folketinget og er vedtaget der med et stort flertal. Landstingets medlemmer har jo da også, nogenlunde i hvert tilfælde, kunnet følge med i de førte forhand-